

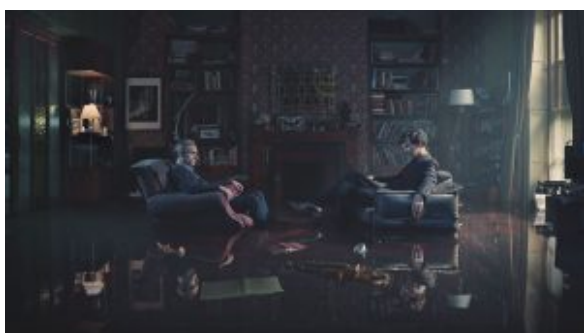
Jo vuosisadan maapallolla ilahduttanut salapoliisi Sherlock Holmes on tullut takaisin

Veikeästä salapoliisista Sherlock Holmesista on tehty vuosien aikana muun muassa kirjoja, elokuvia ja tv-sarjoja. Doctor Who -sarjan käsikirjoittajat loivat oman mielettömän versionsa Sherlock Holmesista ja toivat hänet nykypäivään.

Jokaiselle varmaankin tulee jonkinlainen mielikuva nimestä Sherlock Holmes. Hän on alun perin skotlantilaisen kirjailijan **Sir Arthur Conan Doyle**n 1880 -luvulla luoma salapoliisihahmo. Holmesin ensiesiintyminen tapahtui Doyle'n kirjassa *A Study In Scarlet*, joka on julkaistu vuonna 1887.

Vuonna 2010 julkaistiin ensimmäinen tuotantokausi *Sherlock* -tv-

sarjasta, jossa brittiläinen näyttelijä **Benedict Cumberbatch** on astunut Sherlock Holmesin rooliin. **Martin Freeman** puolestaan on värvätty Holmesin apurin John Watsonin rooliin. Sarjasta löytyy muitakin tuttuja hahmoja, kuten Sherlock Holmesin vihollisia ja tuttavapoliiseja, mutta uusia tuttavuuksiakin löytyy runsaasti ja ne tekevätkin sarjasta kiinnostavan ja koukuttavan.

Freeman ja Cumberbatch rooleissaan.

Sarjan jaksojen nimissä sekä niiden tapahtumissa on paljon viittauksia ja yhtäläisyyksiä alkuperäisiin Sherlock Holmes -romaaneihin. Esimerkiksi sarjan ensimmäinen jakso on nimeltään *A Study In Pink*, joka nimensä sekä tapahtumiensa perusteella perustuu Doyle'n ensimmäiseen Sherlock Holmes -romaaniiin. Sherlock Holmes ja John Watson myös asuvat samassa kirjoista tutussa osoitteessa, 221B Baker Streetillä. Monista yhtäläisyyksistä huolimatta sarja on kuitenkin moderni ja sijoittuu nykypäivän Lontooseen. Kännykät ja muut laitteet ovat tärkeässä roolissa salapoliisitehtävissä.

Sarjan on käsikirjoittanut **Steven Moffat** sekä **Mark Gatiss**, jotka ovat kummatkin kirjoittaneet myös muun muassa Doctor Who -sarjaa. Mark Gatiss on tunnettu myös näyttelijän taidoistaan ja näytteleeekin Sherlock -sarjassa Sherlockin veljeä Mycroft Holmesia.

Sarja on huumorilla varustettu, mutta toki salapoliisin työt ja murhat sekä muut rikokset tuovat siihen jännitystä. Sarjaa voisi suositella aivan kaikille, niillekin, jotka eivät ole aikaisemmin olleet Sherlock Holmesista kiinnostuneita – tämä sarja saa mielen muuttumaan!

Benedict Cumberbatch
Sherlockin
roolissaan.

Sarjaa on tuotettu tähän mennessä neljä tuotantokautta, jossa on jokaisessa kolme jaksoa. Neljäs kausi sarjasta julkaistiin

vuonna 2017. Sarjan kaikki kaudet sekä vuoden 2016 erikoisjakso löytyvät muun muassa Netflixistä. Vielä ei ainakaan ole tiedossa, onko sarjaa luvassa lisää.

Lähteet:

<https://www.bbc.co.uk/programmes/p04pblld/p04pt0hl>

https://en.wikipedia.org/wiki/Sherlock_Holmes

https://en.wikipedia.org/wiki/Arthur_Conan_Doyle

[https://en.wikipedia.org/wiki/Sherlock_\(TV_series\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Sherlock_(TV_series))

https://en.wikipedia.org/wiki/Steven_Moffat

https://en.wikipedia.org/wiki/Mark_Gatiss

Näin koulutat lohikäärmeesi 3 – Elokuva-arvostelu

Kävin tuossa pari viikkoa taaksepäin katsomassa *DreamWorks Animation* -studion tuoreimman elokuvan, *Näin koulutat lohikäärmeesi* -trilogian viimeisen osan; *Näin koulutat lohikäärmeesi 3 (How to Train Your Dragon 3: The Hidden World)*, jonka on ohjannut Dean DeBlois. Muistan katsoneeni elokuvan trailerin jo ennen vuoden vaihdetta ihailleen sen upeaa animaatiota, nauraen sen vitseille ja muuten innostuen elokuvasta. Mutta onko elokuva niin hyvä kuin miltä se

näyttää?

Näin koulutat lohikäärmeesi 3 sijoittuu vuoden eteenpäin *Näin koulutat lohikäärmeesi* -trilogian toisesta osasta. Elokuvan päähenkilö Hikotus ystävineen ovat pelastustehtävällä vapauttamassa napattuja lohikäärmeitä ja viedäkseen ne turvaan heidän kotikyläänsä Berkiin. Jatkuva lohikäärmeiden tuominen kylään on johtanut lohikäärmekannan paisumiseen, jonka vuoksi Hikotus ottaa tehtäväkseen etsiä lohikäärmeiden paratiisin Piilotetun Maailman, josta hänen jo edesmennyt isänsä kertoi tarinoita hänelle. Sillä välin elokuvan antagonistti, Grimmel vapauttaa nappaamansa lohikäärmeen, valkoisen yön raivon, jonka toinen päähahmo Astrid myöhemmin nimeää Valkearaivoksi, pyydystääkseen ja tappaakseen Hampaattoman, Hikotuksen yön raivon.

Animaation korkean tason pystyi jo näkemään elokuvan trailerista, toisin sanoen se ei todellakaan pettänyt. *Näin koulutat lohikäärmeesi 3* on äärimmäisen kaunis visuaalisesti koko elokuvan läpi. Pidin erityisesti eri ympäristöjen, hahmojen hiusten ja ilmeiden ja tietysti lohikäärmeiden animaatioista. Ympäristöt ja niiden eri elementit, kuten kasvit, sora ja puut, näyttävät häkellyttävän realistisilta. Hahmot ja lohikäärmeet ovat eloisia liikkeillään ja ilmeillään, kuten voi olettaakin.

Henkilöhahmojen uudet ulkonäöt ovat kauniita, ja tykkäsin erityisesti heidän lohikäärmeennahkaisista haarniskoista kaikkine yksityiskohtineen. Kuitenkin yhden lohikäärmeen ulkonäön kanssa minulla oli ongelma. Miksi Valkearaivo on valkoinen? Valkearaivonhan pitäisi olla naaraspuolinen yönraivo lajiltaan? Yönraivo on musta, jotta se ei erottuisi tähtitaivaan joukosta yöllä ja sen olisi helpompi saalistaa. Joten miksi tämä yksilö on valkoinen? No sehän voisi olla täysin eri laji. Mutta miksi se sitten näyttää vartaloltaan samalta kuin yönraivo? Ainakin se osaa suojata itsensä... muuttamalla näkymättömäksi tulessa? No ainakin Valkearaivon

designissa on se hyvä puoli, että sen sirosta pienestä rakenteesta erottaa selvästi sen olevan naaras.

Elokuvan juoni on hyvin simppele. Melkeinpä niin simppele, että se on lainannut monta eri tarinaelementtiä itseään edeltävistä osista – paitsi, että tähän osaan on ahdettu liian nopeasti kehittyvä rakkaustarina mukaan. Kohtaus, jossa Hikotus ja Astrid löytävät Piilotetun Maailman, tuntuu hyvin samanlaiselta verrattuna ensimmäisen *Näin koulutat lohikäärmeesi* -elokuvan kohtaukseen, jossa Hikotus ja Astrid löytävät lohikäärmeiden pesän.

Tällaiset samankaltaisuudet voivat olla tarkoituksellakin viittauksena trilogian muihin osiin ja siihen, miten viikinkien aika ja maailma on elokuvissa muuttunut, esimerkiksi toisessa *Näin koulutat lohikäärmeesi 3* -elokuvan kohtauksessa, jossa Hampaaton tapaa Valkearaivon. Hampaaton yrittää epätoivoisesti saada Valkearaivon huomion epäonnistuen, kunnes hän nostaa puunoksan maasta, ja alkaa piirtämään Valkearaivon kuvaa hiekkaan. Näin kävi myös trilogian ensimmäisessä osassa, jossa Hampaaton ystävystyi Hikotuksen kanssa piirtämällä tämän kuvan hiekkaan. Hampaattoman ja Valkearaivon liian nopeaa ystävystymistä lukuun ottamatta käsikirjoitus oli hyvä ja juoni edistyi hyvällä nopeudella. Vitsit olivat hauskoja ja dialogi ja musiikki kohtauksiin sopivaa.

Suurin osa hahmoista ovat kaiken kaikkiaan hyvin-kirjoitettuja ja hauskoja. No ainakin se kolmasosa. Hikotus, Astrid, Hampaaton ja Valkearaivo ovat selvästi elokuvan keskipisteenä. Kaikki muut sivuhenkilöt ovat elokuvassa vain komediallisista syistä. Olisin toivonut, että edes Hikotuksen kauan sitten kadonnut äiti Valka olisi saanut vähän isomman roolin elokuvassa, kun vain olla komedian ytimenä Limalotjan ihastuksena. Limalotjasta puheen ollen... miksi hän on ihastunut Hikotuksen äitiin? Saihan siitä ihan hauskoja vitsejä, sivumakuna siitä tuli kyllä epämukava tunne. Lisäksi elokuvan vihollisella Grimmelillä oli mielestäni heikot motiivit, jotka

tekivät hänestä niin unohdettavan, että en edes muistanut hänen nimeään, kun vasta silloin kun aloin kirjoittamaan tätä arvostelua.

Nyt kun olen nähnyt tämän elokuvan, minun täytyy sanoa, että se taisi juuri jäädä alle odotuksieni. Silti pidin elokuvasta aika paljonkin. Tyrmistyttävää animaatiota hauskojen vitsien ja rakastettujen hahmojen kanssa. Harmi vain, että elokuvan traileri paljasti melkeinpä koko elokuvan juonen, ei onneksi loppua. *Näin koulutat lohikäärmeesi 3* on hyvä lopetus *Näin koulutat lohikäärmeesi* -trilogialle, ja suosittelen sitä kaikille animaation, elokuvien, hyvien tarinoiden ja, ennen kaikkea, *Näin koulutat lohikäärmeesi* -faneille.

Opettajat valokeilassa: Markus Linnanen

Haastattelimme koulun pitkäaikaista äidinkielenopettajaa Markus Linnasta, joka kertoo lukemisen merkityksestä ja omasta taustastaan. Hän kertoo muun muassa tiestään opettajaksi, matkustelusta ja siitä, miten lukio sujui.

▪ Minkä ikäinen olet?

"Vuonna 66 syntynyt, että se tekee 52 nyt ja täytän kesällä 53"

▪ Minkälainen perhe?

Tänään aloin miettimään sitä ikääntymistä ja olen miettinyt sitä ikääntymistä viimeiset 20 vuotta. Minun tyttö täyttää 30, hän on hissan maikka Lahdessa. Poika on 93 syntynyt, pitää oikein laskea lastensa ikiä. Mitäs se nyt täyttäisi? 26.

Hän on nörtti valitettavasti, ne geenit ei taas ole tullut minulta, jotain tietotekniikkaa.

▪ Onko lemmikkejä?

Ei ole, minulla oli pienenä kolme marsua. Se on minun lemmikki historiani ja olen seurustellut useamman naisen kanssa, joilla on ollut koiria. No tällä hetkellä en seurustele ja ei ole koiriakaan.

▪ Miten päädyit opettajaksi?

Otan vähän pidemmän polun, lukiossa innostuin ykkösellä äidinkielestä. Mulla oli aika villi yläaste nuoruus, niin kävin sen jälkeen 10 luokan ja sitten mikä oli hemmetin hyvä jälkikatsaus, että ehdin vähän rauhoittua. Tapasin lukiossa Mantereen Kimmon, joka oli tällainen karismaattinen tyyppi ja josta tuli runoilija, mutta hän oli innostunut kirjoittamaan ihan sikana. Ja jotenkin tunnistin, et on sellaisia tyyppejä, jotka tavallaan innostavat ihmisiä ympärillään ja tajusin et toivois olla minun juttuni ja senkaa hurahdettiin lukemaan. Pääsin abivuoden jälkeen Lahden Etelä-Suomen Sanomiin kesätoimittajaksi ja siinä vaiheessa luulin et musta tulisi toimittaja. Kesätoimittajan hommassa huomasin, että minua kiinnostaa enemmän se teksti. Siellä oli yksi Laura kesätoimittajana, joka sano olleensa suomenkielenpääsykokeessa ja sitten minulle tuli sellainen hetkinen et, jos minua kiinnostaa enemmän kieli ja kirjallisuus niin kuin tekstit tekstinä ja kun tämä asia tuli esille oli myöhästä pyrkiä tänä vuonna mihinkään ja niin ajattelin vuoden päästä pyrkiä ja pari vuotta ehti mennä kirjoituksista ja sitten hain opiskelemaan ja pääsin useampaakin paikkaan mutta Helsinkiin menin.

▪ Matkusteletko paljon? Onko lempimaata?

Englanti on se juttu. Saman tien teki mieli sanoa, etten

hirveästi matkustele, mutta viimeisen viiden vuoden aikana se on vähän herännyt. Olen aina jotenkin fanittanut englantilaista kulttuuria ja musakulttuuria, ja olen miettinyt, kun kaikki muut menee sinne ja tänne, kaikkiin eksoottisiin paikkoihin, niin miksi en voisi antaa itselleni lupaa mennä aina Lontooseen. Olin myös kerran teidän ikäisenä kesätöissä Lontoossa. Mutta en minä hirveästi matkustele ja nykyään menee rahaa noihin kitarahommiin, niin ei paljon rahaa ole matkusteluun.

▪ Mitä sait YO-arvosanoiksi?

Päästötodistuksen keskiarvo oli 8. Kirjotin neljä ainetta ja kaikista sain L:n, ne oli silloisia L:iä tietysti. Meni tosi yläkanttiin tietenkin. Ruotsinkielessäkin menin kielisaliin opiskelemaan ja opiskelin alusta asti kaikki asiat. Minä ymmärsin, että se oli kielipeliä ja että piti nähdä se vähän niin kuin pelinä.

▪ Kerro musikaalisesta taustastasi.

Beatles oli tosi lähellä nuoruudessa ja suomirokin kultakaudessakin olin mukana. Levyjäkin tuli osteltua. Musiikkia kuuntelin paljon ja kitara on ainoa soitin jota soitan. Aikoinaan oli harvinaista, että olisi käynyt kitaratunneilla.

▪ Paras muistosi?

Tähän vois sanoa lapset tai jotain semmoista, mutta varmaan hassuin muisto oli, kun kaikki varmaan kävelee unissaan, niin asuttiin kerrostalossa ja havahduin hereille oven ulkopuolelta. Pimpotin ovikelloa, eikä äiti kuullut. Hänellä oli silloin jo aika huono kuulo. Sitten tuli semmoinen fiilis, että "jes", nyt voin tehdä sen minkä olen aina halunnut tehdä. Kiipesin kahdeksan kerrosta parvekkeita pitkin omaan kotiin. Olin ihan tiloissani ja menin koputtamaan äitiä olkapäälle, eikä hän sitten saanut unta loppuyönä. Ajattelin sen itse vaan urheiluna ja se oli tosi siistiä silloin.

- Terveisiä opiskelijoille?

Lueskelemisen pitäisi olla se elämäntapa, se mahdollistaa niin paljon asioita. Lukeminen, kirjottaminen ja kaikki helpottuu. Teksteistä tulee kiinnostavia ja omaäänisiä. Kannattaa lukea paljon erilaisia tekstejä, lueskella niitä.

Järkikuvia 22/vko 12

Toiseksi viimeinen koeviikko on ihan kulman takana. Kunhan jaksat vielä hetken panostaa, pääset nauttimaan hyvin ansaitusta kesälomasta. Tai kesätöistä, ihan miten vain.

Vakautta Natosta

Suomalaisen turvallisuuspoliittisen keskustelun kiistellyimpiä kysymyksiä on mahdollinen jäsenyys sotilasliitto Natossa. Maamme poliittinen johto on vuosikymmeniä kaihtanut jäsenyyttä läntisessä sotilasliitossa ja keskustelu Suomen turvallisuuspoliittisesta asemasta on ollut puutteellista. Tässä jutussa pyritään avoimeen ja rehelliseen analyysiin Suomen mahdollisesta Nato-jäsenyydestä.

Viime kevään presidentinvaalit toivat turvallisuuspoliittisen keskustelun erityisen voimakkaasti esille, ja on sekä todennäköistä että toivottavaa että turvallisuus nousee keskeiseksi teemaksi myös tämän kevään eduskunta- ja eurovaaleissa. Suomen turvallisuuspoliittisen keskustelun

kenties kinkkisin kysymys lienee maamme mahdollinen Nato-jäsenyys .

On selvää, että tällä hetkellä enemmistö suomalaisista äänestäjistä vastustavat hakemista sotilasliitto Naton jäseneksi ja että Suomen poliittinen johto ei ole koskaan pitänyt sitä riittävän aiheellisena ottaakseen sen eteen vaadittavia askelia. Voisiko kuitenkin olla, että Nato-jäsenyys olisi Suomelle hyväksi? Ja voisiko olla, että Suomen liittyminen sotilasliittoon vakauttaisi Itämeren turvallisuuspoliittisen tilanteen sekä takaisi Suomen itsemääräämisoikeuden?

Usein Nato-jäsenyydestä keskusteltaessa ilmaistaan huoli siitä, että Suomen sotilaallinen päätösvalta vietäisiin eikä Suomi enää pystyisi itse päättämään maanpuolustuksellisia peruseräpäätöksiään. Nato on kuitenkin hallitustenvälinen organisaatio, jolla ei ole ylikansallista päätösvaltaa. Liittokunnan päätöksenteko vaatii aina jäsenmaiden yksimielisyyden. Jokaisella jäsenmaalla on siten myös mahdollisuus pysäyttää liittokunnan päätöksenteko silloin, kun merkittävät kansalliset edut ovat kyseessä.

Suomen jäsenyys Natossa ei myöskään merkitsisi muiden liittokunnan jäsenten sotavoimien automaattista asettamista tänne, vaan kaikki päätökset joukkojen ja kaluston siirtelystäkin tapahtuu yksimielisesti. Ensisijainen maanpuolustuksellinen vastuu Suomessa pysyisi Nato-jäsenyydenkin alla Suomella.

Presidentit Trump ja Putin tapasivat heinäkuussa 2018 Helsingissä. Suomi on koko historiansa ajan ollut tukalassa asemassa lännen ja idän välisessä kamppailussa.

Suomelle Nato-jäsenyyden hinta olisi ennestään suhteellisen matala. Usein mainittu Naton suositus kansallisen puolustusbudjetin 2% osuudesta bruttokansantuotteesta on vain viitteellinen tavoitetaso, eikä edes suurin osa liiton nykyisistä jäsenistä täytä kyseistä suositusta. Suomen puolustusmenojen BKT-osuuden odotetaan myös nousevan uusien hankintojen myötä 2020-luvulla jo 1,7-1,9% nykyisestä 1,29%. Nato-jäsenyyden pakolliset kustannukset muodostuvat lähinnä maksuosuudesta liittokunnan yhteisiin budjetteihin sekä henkilöstömenoista.

Tarkastellessa Suomen mahdollista Nato-jäsenyyttä, on myös arvioitava suuren itänaapurimme turvallisuuspolitiikkaa ja sen suhtautumista omaan kansainväliseen asemaan. Venäjän sotilaallisella ja poliittisella johdolla on koko presidentti Vladimir Putinin valtakauden aikana vallinnut käsitys kansainvälisestä politiikasta, jonka mukaan Neuvostoliiton jälkeinen EU:n ja erityisesti Naton leviäminen Venäjän rajoille on eksistentiaalinen uhka valtiolle.

Venäjän johto katsoo Neuvostoliiton hajoamista ja siitä seurannutta 1990-luvun lamaa ja yhteiskunnallista epävakautta suurena nöyryytyksenä -Putinin omin sanoin "viime vuosisadan suurimpana geopoliittisena katastrofina"- Tällä asenteella Putin on lähtenyt uudistamaan Venäjän sotavoimia sekä palauttamaan maan asemaa kansainvälisen politiikan voimapelurina.

Merkittävin herätys Euroopalle ja kansainväliselle yhteisölle oli kuitenkin kevään 2014 tapahtumat Ukrainassa, kun Venäjä liitti itseensä Krimin niemimaan ja alkoi tukea Itä-Ukrainan

separatistijoukkoja. Konfliktin puhkeaminen sekä siitä seurannut läntisen maailman ja Venäjän välinen sanktioiden asettelu ja poliittinen nokittelu ovat nostattaneet turvallisuuspolitiikan julkisen keskustelun keskiöön Euroopassa.

Huoli siitä, että Venäjä reagoisi taloudellisella tai sotilaallisella voimankäytöllä Suomen mahdolliseen Nato-jäsenyyteen on kaikunut usein turvallisuuspoliittisessa keskustelussa. Liittokunnan jäsenyyden perimmäinen idea onkin juuri sotilaallisen pelotteen luomisessa ja sen asettamisessa niin korkealle, ettei mikään loogisesti laskelmoiva valta ryhtyisi sotilaalliseen aggressioon sen jäsenmaata vastaan.

Suomi jakaa Venäjän kanssa n. 1340km pitkän rajan. Suomi sijaitseekin Venäjän läntisen sotilaspiirin strategisessa keskiössä.

On myös sanottu, että Suomen ei tarvitsisi liittyä Natoon, sillä liittokuntien ulkopuolella Suomi kykenisi jotenkin pysymään erillään eurooppalaisista konflikteista. Liittoutumattomuutta yritettiin 1930-luvulla päättyen

epäonnistumiseen Puna-armeijan hyökätessä rajan yli talvella 1939. Tällöin, Suomen vakuuttamasta liittoutumattomuudesta ja puolueettomuudesta huolimatta Neuvostoliiton johto näki Suomen liian suurena riskinä jättääkseen sen turvaamattomaksi.

Riskinä oli, että jos Suomi ei mukaudu Neuvostoliiton satelliittivaltioksi tai varsinaiseksi osaksi Neuvostoliittoa, se mukautuu Saksan etupiiriin ja sallii maansa käytön tukialueena Neuvostoliiton vastaisessa hyökkäyksessä. Suomi menetti 11 % pinta-alastaan ja solmi läntisen kansainvälisen yhteisön paineessa Neuvostoliiton kanssa rauhan. Myöhemmin jatkosodassa Suomi taisteli suoranaisesti yhdessä rintamassa Saksan kanssa, eikä olisi onnistunut hillitsemään Puna-armeijan vyöryä sodan loppua kohden ilman aseapua ja tarviketukea Saksalta. Sodan jälkeen Suomi päätyi tukalaan asemaan Neuvostoliiton kainaloon koko kylmän sodan ajaksi.

Aivan kuten talvisodan aikaan, nytkään liittoutumattomuuspolitiikka ei ole Suomen alueellisen koskemattomuuden uskottava tae. Suomi on jo kuitenkin EU:n keskeinen jäsenmaa ja Naton aktiivinen kumppani monella saralla, jota tarkastellessaan Venäjän sotilaallinen johto näkee läntisen vallan, joka konfliktin tullessa olisi muodossa tai toisessa osa läntistä liittoumaa eli käytännössä Naton piirissä.

Suomen sijainti suhteessa Pietariin ja Kuolan niemimaahan sekä rooli tukiasemana Baltiassa käydylle sodalle olisi liian merkittävä jäädäkseen varmistamatta jommankumman osapuolen toimesta. Tämän takia Suomen liittyminen Natoon vakauttaisi myös Itämeren turvallisuuspoliittista tilannetta ja vähentäisi konfliktin riskiä, poistaen liittoutumattomiin maihin liittyvän diplomaattisen ja sotilaallisen epävarmuuden.

Lukiolaisetko tekniikkaosaajia? – Järvenpään lukion AV-tiimi: ”Ilman meitä showta ei olisi!”

Järvenpään lukion areenan tekniikasta vastaava kolmen hengen opiskelijaryhmä – Niklas, Ville ja Jemina – antoi Järjelle haastattelun.

Pieni joukko opiskelijoita saapuu kakkoskerroksen tekniikkapöydän eteen hieman ennen areenalla alkavaa esitystä – he kuuluvat Järvenpään lukion AV- eli audiovisuaaliseen tiimiin, joka vastaa useimpien koululla pidettyjen tapahtumien, pääasiassa konserttien ja tanssiesitysten, teknisestä puolesta.

Esitystä kuvataan kahdella kameralla.

Edellisenä päivänä AV-tiimillä ja esiintyjillä on ollut nopea kenraaliharjoitus, jossa on käyty show läpi kokonaisuudessaan. Tämä tarkoittaa muun muassa lavan valaistuksen ja esityksen rakenteen pohtimista.

Perusteellinen valmistautuminen ei kuitenkaan useimmiten ole tarpeellista saati mahdollista.

"Aina ei ilmoiteta ajoissa eli ilman harjoitteluakin on pärjättävä", kertoo areenan valaistusta ja esityksen livestriimausta hoitava Niklas Linderoos.

"Kerran mulle laitettiin viestiä keskellä tuntia, että pääsisinkö seuraavalla välkällä järjestämään esitystä, ja no kyllä mä sitten pääsin."

Niklas aloitti AV-tiimissä viime vuoden toisessa jaksossa käytyään oppilaitostekniikkakurssin. Sen jälkeen keikkoja on tullut säännöllisesti, etenkin vuodenvaihteessa ja lukuvuoden lopussa tiiviisti.

Niklas on kiintynyt erityisesti valopöytään eli areenan valoja säätelevään laitteeseen: "Siinä pääsee olemaan luova ja pidän siitä."

Show alkaa. Kahdeksan metrin pituinen kaistale lukusalin edessä on suljettu läpikululta esityksen ajaksi, jotta AV-tiimi voi työskennellä rauhassa. Pöydän molemmille puolille on asetettu kamerat, joiden kuvaamaa videota heijastetaan liveinä kolmannesta kerroksesta riippuvalle valkokankaalle – tästä huolehtii Ville Salonen, lempinimeltään Vernus, joka tunnetaan koulun tubettajana.

Ville ylläpitää, omansa ohella, Järvenpään lukion Youtube-kanavaa, jossa julkaistaan erilaisia projekteja ja livestriimauksia. Hän tuottaa kanavalle sisältöä, esimerkiksi

eri linjojen esittelyvideoita.

Järvenpään lukio youtubessa: [@jarvenpaanlukio](#)

Tekniikka ei kuitenkaan alun perin ollut Villen kiikarissa.

”Mulla ei ole koskaan ollut suurta kiinnostusta tekniikkaan, ja en todellakaan kokenut olevani mikään hyvä siinä.” kertoo Ville. ”Oppilaitostekniikkakurssin käytyäni ja näitä hommia tehdessäni olen huomannut, ettei tämä olekaan hirveän vaikeaa – kuka tahansa tän voi oppia!”

Esiintyjät vaihtuu ja show jatkuu. Kerrosta alempana sijaitsee äänentoistoa ja mikkejä säätelevät koneistot, joita ohjailee musiikkilinjalla opiskeleva Jemina Tamminen. Samana päivänä tuntia ennen konserttia on tehty soundcheck esiintyjien kanssa, jotta kaikki sujuisi mutkattomasti. Esiityksen aikana Jeminan tehtävä on miksata eli varmistaa, että eri soittimet ja mikit soivat halutulla tavalla.

Ville Salonen (vas.), Jemina Tamminen (kes.) ja Niklas Linderoos (oik.).

Jemina on tiimin tuorein jäsen: hän liittyi AV-tiimiin viime syksynä oppilaitostekniikkakurssin innostamana.

Show saadaan päätökseen ja jälleen toinen keikka on takana onnistuneesti. Toisen vuoden opiskelijoista koostuva tiimi jatkaa samalla kokoonpanolla todennäköisesti valmistautumiseen saakka, jos uusia halukkaita ei löydy.

AV-tiimi on keskeinen osa koulun tapahtumia – ilman sitä soittajat, tanssijat, puhujat ja muut esiintyjät joutuisivat huutamaan, jotta kolmanteen kerrokseen kuuluisi, ja esiintymään pimeässä.

”Ilman meitä showta ei olisi!” tiivistää Jemina.

Mikä on oppilaitostekniikkakurssi?

- Erityisesti ensimmäisen ja toisen vuoden opiskelijoille suunnatulla oppilaitostekniikkakurssilla (YTK18) oppii muun muassa: areenan ja auditorion kuva- ja äänitekniikan käyttöä, koulun kamerakaluston käyttöä tapahtumien taltioinnissa, studiosalamoiden käytön perusteet valokuvauksessa ja koulun verkon käyttöä.
- Kurssin suorittaneista muodostetaan ”AV-tiimi”, jonka jäseniä pyydetään avuksi hoitamaan tekniikkaa koulun eri tapahtumissa ja auttamaan henkilökuntaa sekä oppilaita teknisissä ongelmissa.
- Kurssin vetäjänä toimii tällä hetkellä Petra Koivu.

Brexit – ulospääsyä etsimässä

Brexit on hallinnut uutisotsikoita ajoittain jo melkein kolme vuotta. Kaikki tietävät ainakin teoriassa mistä on kyse, mutta ilmiön monimutkaisuus ja yllättävät käännteet ovat saattaneet

pudottaa tavallisen uutisten seuraajan kärryiltä jo aikoja sitten.

Brexit (*British exit*) tarkoittaa Britannian EU-eroa, joka sai alkunsa, kun Ison-Britannian entinen pääministeri **David Cameron** lupasi vuonna 2013 järjestää kansanäänestyksen EU-jäsenyydestä, jos hänen konservatiivipuolueensa voittaa parlamenttivaalit 2015. Kyseessä oli siis keino saada äänestäjiä, mutta Cameron myös uskoi, että hän pystyisi neuvottelemaan Britannialle paremman aseman Euroopan unionissa, jos uhkaa lähteä. Britannia oli kokenut jääneensä ulkopuolelle EU-päätöksenteosta, ja samanlaisia tunteita on herännyt ajoittain myös muissa EU-maissa.

On huomioitava, että Britannialla on koko jäsenyytensä ajan ollut identiteetti-ongelmia eurooppalaisuuden kanssa ja se on äänestänyt jäsenyydestään ensimmäisen kerran jo vuonna 1976 eli kolme vuotta Euroopan talousalueeseen liittymisensä jälkeen. Silloin kuitenkin 67% äänestäneistä kannatti jäsenyyttä.

Cameronin puolue voitti parlamenttivaalit vuonna 2015 ja brexit-kansanäänestys pidettiin vuoden päästä kesällä 2016. Äänestyksen tulos oli tiukka, mikä kertoo kansan jakautuneen puoliksi asian suhteen. Lähtemisen puolesta äänesti 51,9% ja jäämisen puolesta 48,1% äänestäneistä. Brexitin kannattajia löytyy kaikista yhteiskuntaluokista ja ikäryhmistä. Monet nuoret kuitenkin vastustivat brexitiä, mutteivat voineet äänestää, sillä äänestysikä Britanniassa on 18.

Kansanäänestys toimi teoriassa äänestäjien hankkimisessa, mutta käytännössä ei. Ensimmäiseksi, vaikka Cameron ilmaisi toisinaan olleensa skeptinen EU:ta ja sen hyötyä kohtaan, hän kuitenkin kannatti unioiniin jäämistä ja kampanjoi sen puolesta. Pian kansanäänestyksen jälkeen David Cameron erosi pääministerin tehtävästään.

Toiseksi, kansanäänestys yksinkertaistaa vaikeitakin kysymyksiä. Kukaan ei ollut suunnitellut brexitiä kunnolla kansanäänestyksen aikoihin 2016. Tavalliset ihmiset eivät osanneet ajatella minkälainen mahdollisesta erosta tulisi, sillä kampanjat, niin puolesta kuin vastaan, keskittyivät omiin uhkakuviinsa ja niiden välttämiseen joko jäämällä tai lähtemällä. Esimerkiksi Vote Leave -kampanja pelotteli äänestäjiä, sillä, että Turkki on liittymässä EU:hun ja näin miljoona turkkilaista voisi muuttaa Britanniaan kahdeksan vuoden sisällä. Todellisuudessa Turkilla ei ole ollut realistista pääsyä EU:n jäsenmaaksi 2010-luvulla maan oman poliittisen tilanteen takia.

Pelkkä kansanäänestys ei vielä sinetöinyt Britannian kohtaloa, vaan maan piti käynnistää eroprosessi. Britannian hallitus jätti erohakemuksensa 29. maaliskuuta 2017 Euroopan neuvostolle. Erihakemuksesta alkoi myös virallinen eroprosessi, joka Lissabonin sopimuksen 50. artiklan mukaan on kaksi vuotta. Eropäiväksi vakiintui siis 29. maaliskuuta 2019 eli vain kuukauden päästä.

Britannialle tulee siis kiire, sillä vuoden 2018 joulukuussa brittiparlamentti ei hyväksynyt nykyisen pääministerin **Theresa Mayn** neuvottelemaa sopimusta, jossa määriteltiin Britannian ja EU:n suhde brexitin jälkeen. Syy sopimuksen kaatumiseen parlamentissa oli Britannian sisäinen hajaannus brexitin suhteen. Osa kansanedustajista haluaisi perua brexitin, osalle olisi kelvannut ero neuvotellun sopimuksen kanssa, osa haluaisi vain jättää EU:n taakseen ilman sopimusta ja osa haluaisi eroon EU:sta, mutta uuden sopimuksen kanssa.

Vielä muutama kuukausi sitten kukaan ei osannut sanoa mitä käy seuraavaksi. Mahdollisia polkuja olivat uusi kansanäänestys, koko brexitin peruminen, eropäivän lykkääminen myöhemmäksi, ero ilman sopimusta tai uusi sopimus, joka kuitenkin näyttää epätodennäköiseltä, sillä EU oli ilmoittanut kaatuneen sopimuksen olevan ainoa mahdollinen sopimus.

Viime aikoina brexit-rintamalta ei ollut kuulunut mitään uutta, kunnes tällä viikolla syntyi uusia käännteitä. Alkuviikosta pääministeri May ilmoitti, että parlamentti äänestää uusitusta sopimuksesta 12. maaliskuuta, jolloin brexitin pitäisi teoriassa olla jo valmis. May kuitenkin saattaa käyttää kiirettä hyväkseen, sillä viimehetkelle venytetty äänestys voi saada joidenkin kansanedustajien mielet muuttumaan sopimuksen suhteen.

Tiistaina May ilmoitti sitoutuvansa kolmen kohdan suunnitelmaan, jossa parlamentti äänestää sopimuksesta 12. maaliskuuta. Jos sopimus ei mene läpi, seuraavana päivänä parlamentti saa äänestää siitä, haluaako se lähteä EU:sta ilman sopimusta. Todennäköisesti ei. Kolmantena kohtana suunnitelmassa on äänestys 14. maaliskuuta siitä, haluaako parlamentti lisäaikaa, jolloin brexit venyisi kesäkuulle. Pidemmälle se ei saa venyä, sillä muuten Britannian pitäisi osallistua toukokuun europarlamenttivaaleihin. Lisäajan hyödyllisyydestä ei tällä hetkellä ole tietoa.

Myös työväenpuolue on herännyt omaan brexit-taistoonsa ja alkanut vaatia uutta kansanäänestystä, jos sen tekemä vaihtoehtoinen brexit-suunnitelma ei mene läpi. Puolue ei halua jättää EU:ta konservatiivien, eli Mayn puolueen, ehdoilla. Uusi kansanäänestys näyttää kuitenkin epätodennäköiseltä, sillä aika loppuu kesken.

Vieläkään ei siis ole selvää varmuutta siitä, missä tilanteessa brexit on kuukauden päästä. Eron hetken pitäisi koittaa kuitenkin jossain vaiheessa, paitsi jos jostain syystä brexit yllättäen peruuntuu. Perumiseen voi johtaa uusi kansanäänestys tai jos parlamentti päättää yksinkertaisesti perua brexitin, mikä olisi demokraattisesti arvelluttavaa. Kansanäänestyskään ei automaattisesti takaa maan jäämistä EU:hun, sillä lähtemisen puolesta äänestäneet voivat saada uudestaan yllätysvoiton.

Jos Britannia lähtee EU:sta, mahdollisia skenaarioita on

kaksi. Sopimukseton ero voi olla katastrofaalinen taloudellisesti ja se voi pahimmassa tapauksessa johtaa tuontielintarvike- ja lääkepulaan. Se voi eristää Britannian yksin ja aiheuttaa ongelmia myös Pohjois-Irlannin ja Irlannin tasavallan rajalla alueen historian vuoksi.

Toisessa skenaariossa Britannia lähtee EU:sta jonkinlaisen sopimuksen kanssa, sopeutuu alkuhämmyksen jälkeen uuteen asemaansa ja luo uusia talodellisia suhteita muiden maiden kanssa. Ero ei välttämättä vaikuta matkustamiseen radikaalisti, sillä maa ei ole osa Schengen-aluetta ja on epätodennäköistä, että eurooppalaisilta alettaisiin vaatia viisumeita.